

13. «Օրհնեալ ես միշտ ի յէութեան,
Անճառ շնորհօք իմաստութեան:»

14. «Տարւիամ ի լեառըն բաղձական,
Առ խորանին քում սրբութեան:»

7. Ցանկիս առաջին թ. 1—5 տաղերն ա-
ներկբայ հարազատ կը համարինք Գնունցւոյ:
Հիմ ունինք առ այս մեր թ. 684 Չեռագիրն, ուր
առաջին 5 տաղերն իբրեւ միեւնոյն հեղինակի
գործ միահետ կը յաջորդեն: Ասոր հետ կը հաշ-
տուին նաեւ լեզուի եւ ոճի նոյնութիւնք: Թ. 2ը՝
Հայերգ, էջ 86, կ'ընծայուի «Խաչատուր եպիս-
կոպոսի ամենայն Գնունեաց». մեզի այնպս է
Տէվկանցի հոս օգտուած աղբեր արժէքն. մեր
օրինակն սակայն կը բառնայ ամէն տարակոյս:
Վեցերորդը նոյնպէս կասկած չի վերցըններ, կրե-
լով վրան բացայայտ հեղինակին կնիքը: Դժուա-
րութիւնք կը բարդուին ամենայն սաստկութեամբ
թ. 7—14 տաղերու վրայ:

Թ. 7. կ'ընծայուի Զաքարիա վարագե-
ցւոյ, որ հաւանականաբար ժէ դարու համա-
նուն առաջնորդն է վարագայ, որ ապա կ. Պոլսոյ
պատրիարք ալ եղաւ (1628—1633)¹, եթէ
Չեռագիրք մասնաւոր դժուարութիւն չյարուցա-
նեն առ այս: Ինձ ծանօթ երկու Չեռագիրք ժէ—
ԺԸ դարերէ են: Գնուեաց եպիսկոպոսն ալ սակայն
վարագէն շատ հեռու չէ ապրած, եւ կրնար,

¹ Առ. Դաւրիժ. 241. «Եւ էր Զաքարիա վարագ-
պետս յերկրէն Վասպուրականի»: Հ. Գ. Գալեֆեթեան՝
Սարգիս Արքեպ. Սարաֆեան, Վիեննա 1908, էջ 344—345: